आचार्य जिनवर्मणाय, उत्तरे वाक्शालायाः

नालन्दात् धर्मपालवर्मा प्रणमति।
त्रिरात्रं समुपविश्य, बोधिवृक्षस्य अधः, अस्म्यहम्।
चन्द्रं न पश्यामि, शुक्रं न पश्यामि,
न च तारेषु ज्वलति तेजः।
उत्तरस्य दिशि रक्तं प्रकाशमेकं द्रष्टुमशक्यम्।
न तेजः, न दीप्तिः — केवलं विकृतिः।

कृशाः जनाः, शून्यं खाद्यम्।
कूपाः निर्जलाः, वृक्षाः म्लानाः।
शुद्धाः भिक्षवः मौनेन व्यापृताः।
न च प्रवृत्तिरस्ति, न च निवृत्तिः।

धर्मचक्रस्य न गतिर्विद्यते।
संसरः केवलं भ्रमति, लक्ष्यं विना।
कर्मफलं दुर्बलं जातम्।
अशोकस्य रचिताः तोरणानि विफलानि भवन्ति।

राज्ञः वचः मौनं जातम्।
मन्दिरस्य दीपाः न प्रज्वलन्ति।
यज्ञाः निष्फलाः, स्तोत्राणि अव्यक्तानि।
ग्रामाः शून्याः, जलाशयाः शुष्काः।

अद्य रात्रौ, त्रयोदश्यां, आकाशे रक्तं तेजः उदितम्।
श्लाघा न, न क्रन्दनम् — केवलं दीर्घं मौनम्।
तेजः पतति न, ज्वलति न, केवलं अस्तमितम्।

तत् दृष्ट्वा, नाहं वदामि — "आशा अस्ति।"
न च — "भयम् अस्ति।"
अपि तु — "विस्मरणम्।"

स्मृतिमेव धर्मस्य रक्षेयम्।
विपद्यते धर्मः न तु ज्ञानः।
अस्मिन् पत्रे स्मरणं स्थापयामि।